

hoogstens een deciliter, had kans gezien een wormvormig-bochtig-omhoogkronkelend palingachtig uitgroei te produceren, dat een meter lang was. De droogbloeiër zelf, te weten de moederbol, die al dit schoons aan haar schoot deed ontschieten, was in de meest volstreekte zin droog geworden. Het waren nog slechts de tanige rimpels van een wrattenhuid, die een inhoudsloosheid omgaven. De lange troosteloze omhoogstekende oneindigheid was bleek en er viel geen kleur meer aan te ontdekken.

Om bij de toenemende labiliteit het geval voor omvallen te behoeden, had de slager het ergens met een touwtje aan zijn étalagekast bevestigd. En het kon iemand toeschijnen, dat heel deze verrijzenis, die het wonder van de bloei nog altoos in zich verborgen hield, een voortzetting was van de kluwen verse worst, waaruit zij scheen te ontspruiten.

Ik ging bij mijn slager binnen, om mij met hem over het mirakel te verheugen. Blij als een kind met een pop was de man met zijn droogbloeiër. Hij sprak er slechts

met gedempte en eerbiedige stem over; hij was bekeerd tot de natuur en leefde op in haar schoonheid, die ze hem daar tussen zijn vlezen openbaarde.

Nog zes weken bespiedde ik dagelijks de droogbloeiër.

Hij werkte als klimop.

Het palingachtige persisteerde bij die gestalte, de bol was vrijwel tot stof vergaan, maar de stengel groeide... langs de achterkant van 's mans étalage, naar boven voort langs de zolder, om zich daarna weer omlaag te buigen en zich te kronkelen om een koperen armpje van de wandverlichting. En ook toen droeg dat alles nog het geheim van de bloei in zich. Dat laatste wonder ging zich nu echter spoedig voltrekken. Het groeiproces had nu vier maanden geduurd.

Alles heeft zijn tijd nodig.

De bloei kwam. Onverwacht en vreemdsoortig.

Want die bloei bleek er niet een te zijn van weelderige bloemenpracht, zoals beloofd was, maar een van geuren.

Althans zo vertelde mij de slager, dien ik aansprak toen ik op een

morgen de droogbloeiër verdwenen en den man bezig zag met verwaten blik zijn lapjes en worsten met spons en zeem schoon te maken.

't Was zó gegaan: Het uiterste puntje van de sliert was opengebarsten, er waren korreltjes uitgevallen, die hij later op een biefstuk had terug gevonden en toen was de droogbloeiër gaan geuren.

„Meneer,” sprak de man, „k heb veel luchie's geroken, maar weet u... zóiets... Kent u de lucht van geschroeiide nagels of van verbrand elastiek, kent u de lucht van bedorven eieren of hebt u wel eens aan een open riool gestaan, kent u de lucht van een kaaspakhuis of van lastige voeten... nou, da's allemaal niks... u had die droogbloeiër es moeten ruiken...”

Ik ben de slagerswinkel uitgelopen, ik rook die ganse dag afgrijselijkheden en had een geuren-obcessie.

En ik had een „scène” 's middags aan tafel, omdat ik bij de biefstuk plotseling wegliep en het eten verder onaangeroerd liet.

Van een zeventigjarige

Wie kent Wierts niet?

De bekende Nederlandse toonkunstenaar, die onze liederenbundel met zo'n kostelijke schat van populair geworden liedjes heeft verrijkt?

Deze maand, de 9e April, werd de heer J. P. J. Wierts zeventig jaar.

Meer dan driehonderdvijftig composities heeft hij ons volk gegeven, waaronder tal van bundels, die nog maar steeds herdrukt worden, bij elkander het ongelooflijk getal van ongeveer 2½ miljoen partituren en stemmen vormend.

Zijn eerste reeks van „Liederen voor 't Volk” beleefde reeds de 52ste druk!

Wij mogen gerust zeggen dat de heer Wierts de meest populaire componist geworden is onder ons volk.

We kennen allemaal zijn leuke „Ganzeliedje van Gi-ga-gak” en dat andere:

„Onder moeders paraplu
Liepen eens twee kindjes,
Hanneke en Janneke,
Dat waren dikke vrindjes!”... .

In de bundel „Kun je nog zingen, zing dan mee”, zoeken we ze altijd weer op en als wij ze soms mochten vergeten, zullen onze kleintjes er wel om vragen ze te spelen, want leuker mopje kennen ze niet!

Op de pagina's 202 en 203 van dit tijdschrift vindt men een nieuwe compositie van den zeventigjarige, door hem gemaakt bij een Zuid-Afrikaans vers, dat mededong in een wedstrijd en waarvan de tekst is vastgesteld door de Zuid-Afrikaanse regering, om als officiëel volkslied dienst te doen.

Het is een aardige samenloop van omstandigheden dat wij juist bij deze belangrijke lustrumdatum in het leven van den componist van ons Nederlandse volkslied in staat zijn deze nieuwe compositie van hem in ons tijdschrift te publiceren.

Wie piano of orgel speelt, make het zich maar spoedig eigen!

